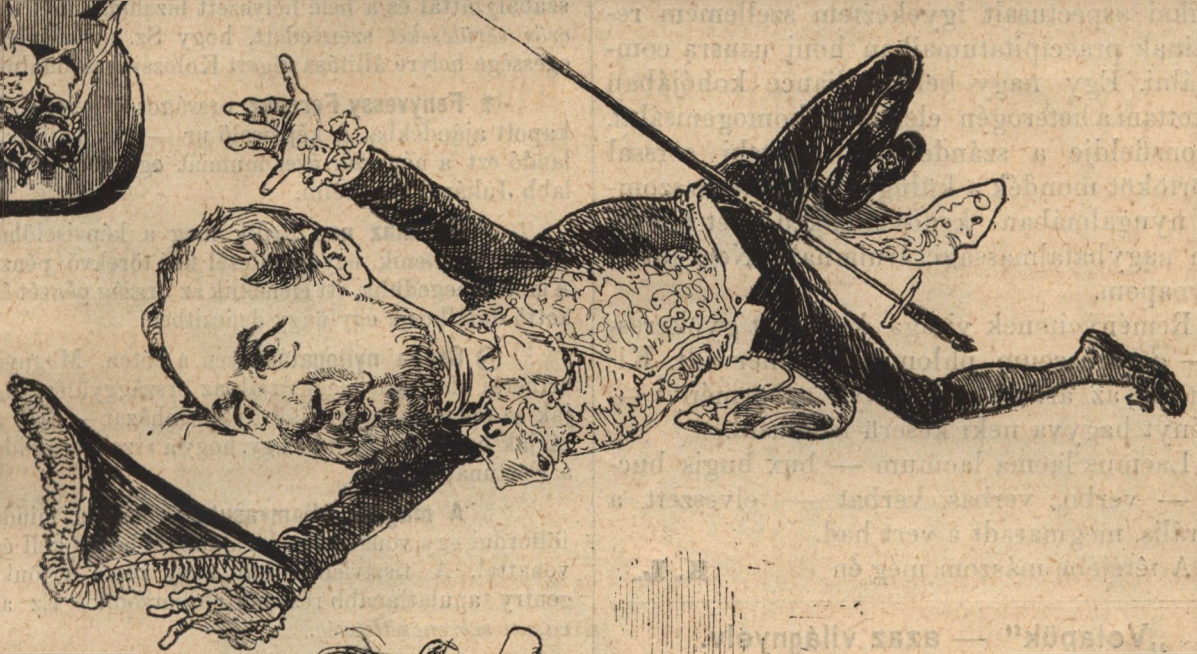

BORSSZEM JANKÓ

Bukottak albuma: *Kármán Lajos.*

Előfizetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferenciek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Bukott képviselők albuma.

Kármán Lajos.

Mindig a külföld volt a hazám, melynek politikai aspectusait igyekeztem szellemem re-tortáinak praecipitatumában honi ususra com-primálni. Egy nagy belle alliance kohójában óhajtottam a heterogén elemeket homogenisálni. Beaconsfieldje a szándéknak, pénteki sorssal csütörtököt mondék a külügyi szeredásom szom-bati nyugalmában keddvetlenkedő hét főjével az én nagyhatalmassági áruimnak. Nem jutott vásárnapom.

Reményeimnek virága kifordult gyökeres-től — a verbascum phlomoedes elhervadt. Ki-fordította az ármány ormánya az örményt — ürményt hagyva neki keserű lacmusul.

Lacmus lacma lacmum — bux bugis buc-tum — verbo, verbas, verbat — elveszett a generális, megmaradt a vert had.

A tétéjébe mászom még én **K. L.**

„Volapük“ — azaz világnyelv.

— Ahoz a tudós paphoz. —

Jó páter! Bal-úton
Kutatod az elvet, —
Azon nem csinálsz te
Soha világnyelvet!
Szótárod világgá
Hijába cseszted, —
Azzal nem leled meg,
Mit az ember vesztett,
A Babel tornyánál ...

Mi azt az *egy nyelvet*
Ugy össze zavarta,
Hogy egymást az ember
Nem érté meg rajta.
— Meg van írva szépen
A biblia lapján, —
Indulj el jó papom
Annak az alapján,
Ne a „Volapük“-kel!

Sokat tanulhattál,
Nem vonom kétségbe;
De mégis botorkálsz
A vak sötétségbe.
Szemed az erdtől
Nem látja meg a fát,
Mert a könyvek könnyvét
Nem olvastad jól át,
Hijába lettél pap.

Szüntesd meg az okot
Amely azt okozta:
Hogy midőn *ez fát* kért
Az a követ hozta.
A *saját* fájával
Békítsd ki az embert,
A kit önön büne
Rút vaksággal megvert,
S szívet megfagyasztá.

A megvakult *észnek*
Adj világosságot,
Tanítsd szeretetre
A bűnös világot!
S a cél, mit kitűztél,
El lesz érve meglásd:
Megérti a földön
Minden ember egymást,
S meglesz a *világ-nyelv*.

Apró hírek.

♀ **Vasuti baleset.** Szarvassy államvasuti felügyelő ur — miként sajnálattal értesülünk — *összeütközött* a szabályzattal és a belé helyezett bizalom ennél fogva oly *erős sérüléseket* szenvedett, hogy Sz. ur kénytelen volt egészsége helyre állítása végett Kolozsvárravonulni vissza.

♣ **Fenyvessy Ferencz**, országos képviselő, mumiát kapott ajándékba. A képviselő ur — úgy halljuk — hajlandó ezt a négyezer éves mumiát egy 3980 évvel fiatalabb Juliával kicserélni.

☉ **Ugyanaz nap** nyílik meg a képviselőház és az opera. Mindenik egy azon cél felé törekvő pénzüzetet. Amott elhagedülik, itt eléneklik az ország pénzét és mindkettő találkozik egy nagy deficitben.

☉ **Csupa nyitogatás** ezen a héten. Megnyitják az arlbergi alagutat, megnyitják az országgyűlést, megnyitják az operát, megnyitják a várszínházat — csak a rabot zárják be. De ezt azután úgy, hogy a »szabadság idejét« is a Fortunában tölti.

☉ **A magyar államvasutak** vonalain minden nap fölfordul egy vonat vagy legalább is boxra kell egy más vonattal. A tisztviselői kar nagy része a tönkrement gentry tanulatlanabb résziből toborzódik. Ez az igazi *vasuti szerencsétlenség*.

✕ **Megnyílik az országgyűlés.** Az első »nyilatkozat.«

♣ **Brüsszelben győztek** a klerikálisok. Nálunk eddig csak *győzik*.

☉ **Liszt Ferencz** csakugyan fenyeget, hogy nem jön többé hozzánk. Eddig fenyegetés nélkül tette ezt a »hirhedett zenésze a világnak.«

♣ **Munkácsy és Liszt.** Az egyik igéri, hogy visszatér, a másik igéri, hogy nem jó vissza. Egyiket se tessék elhinni.

✱ **Ismét árvapénzhiány** Nyitrán. Mikor fognak már rájönni a valódi *nyitra?*

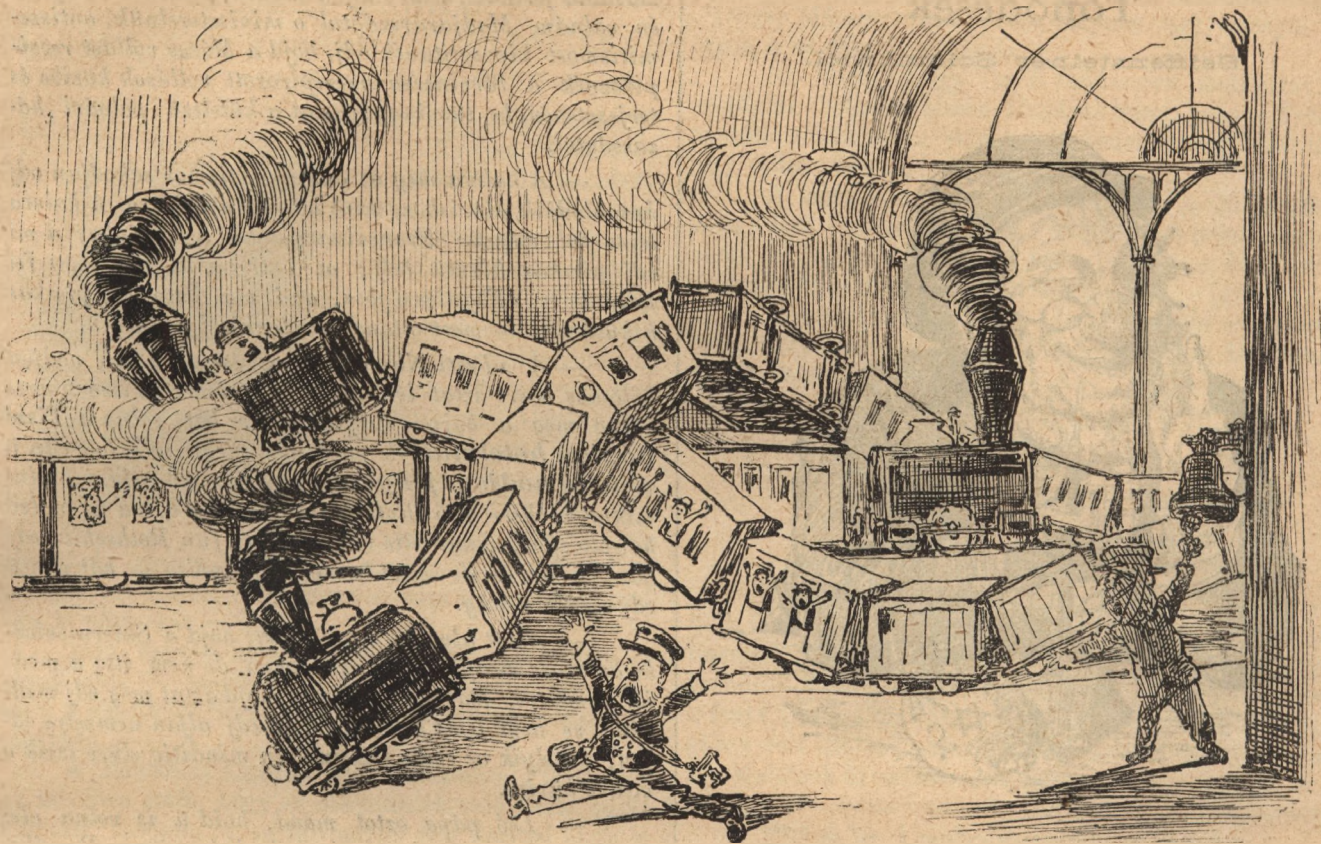
☐ **Különb**en azok a bizonyos pénzek nem *árva* pénzek többé. Örökbe fogadták őket könyörülő egyén urak.

☉ **A 30,000 forintos** postalopás gyanujával sok fontos egyéniség van terhelve, csak a legfontosabb nincs — az, aki a 30,000 forinttal magával van terhelve.

△ **Jókai.** *Jókai* regényt ír. *Jókairól* irnak tárcza-czikkeket, tanulmányokat. *Jókainak* küldenek disz ten-tatartót. *Jókait* elolvassák a — kölcsönkönyvekből.

● **Umberto királynak** az egész európai monar-chák *csodálatukat* fejezték ki Nápolyban tanusított hősies magatartása fölött. Harsoghy doktor úr pedig *csodálatosságát* fejezte ki, hogy a király kolerások közé merészelt menni.

IDYLL A M. KIR. PÁLYAHÁZBAN.

A 123. sz. vonat megérkezése.

Fekete gyarmat.

— Osztrák-magyar hódítás Afrikában. —

(A Földrajzi Társaság jövő havi üléséből.)

Amerika a Columbus tojásának köszönheti, hogy fölfedezték. De inkább illetné meg az ovális alak Afrikát. Hisz a Vallas-féle iskolai atlaszból is kitűnik e földrésznek meglepő hasonlatossága egy lapított végű tojáshoz.

Már az »Afrikai nő«-bül tudjuk, hogy a róla nevezett világrészbe vezető tengeri utat Kelet-Indián keresztül Vasco da Gama fődözte fel, amely végre a Nemzeti Színház férfi karából toborzott legénységgel Szelika szerelmes kivánságára körülhajózza a Jó reménység fokát.

Többek állítására hivatkozhatunk azonban, hogy Afrika már a fölfedezője előtt létezett. K. e. 730 évvel a karthágói id. Hanno hajózta körül, akit nyilván azért neveztek így, hogy az ifj. Hannótól megkülönböztessék. Id. Hanno nincs megkomponálva. Méltán, mert vállalata eredménytelen maradt. Beérte vele, hogy körülhajózza Afrikát, de partra szállni és foglalni — ez nem jutott eszébe. Önként folyik ezekből, hogy számtalan elefánt hagyta el az érdekes agyarát s a struczmadár évszázadokon át hullajtotta el drága tollait, anélkül, hogy ebből Európára valami haszon háramlott volna.

Most, hogy Afrikában tért foglalunk, ez mind másképp lesz. Mert az valóban lehetetlen, hogy Ausztria-Magyarország el lehessen e világrész nélkül. Mert, ha az ember gazdagszik meg, joggal követelheti a nemességet és a májdaganatot; és ha egy állam vergődött hatalomra, gyarmatokra jön kivánsága. Már ez így van.

Mienk lesz tehát az Angra-Pequena egy darabja. Csak valami ez is. Ám azért sok budapesti méltán fog azon tündődni, mért kell a Sahara sivatagából ekkora darabbal birnunk, mivel úgy így elég homokot kavarr fel az esti szél a Rákoson?

Melyik folyó fogja ott képezni a Lajthát? melyik rész lesz az osztráké, melyik a mienk? — az ellenzék ott is fogja-e sürgetni a vámsorompót? — nekünk maradjon a lakosság egy része vályogvetőnek, az osztráknak meg a gyapotos néger? . . . Ezek a kérdések már is álmatlan éjszakákats zereznek Matlekovics és Baros államtitkár uraknak, míg elaboratumaikkal illető minisztereiktől rabolják el az édes éjszakai nyugodalmat.

A »Budapesti Hirlap« még a vérszerint való elkülönzést is sürgeti. »Legyen«, úgy mond, »a gyarmati birtok magyar részének a neve — *Paprika!* A mi homok részünk pedig festessék be a haza szent szineire s kezdjünk importot a vörös-fehér-zöld porzóval!«

Tönődések

Seiffensteiner Solemontól.

— Az onteszemítok okorják edj kürüszténgy gúzmalom fülállitni. Ez van tölük edj fein gandalat. Mer gandalam, hojd látták be aztat, hojd még eddig nem volt nekik sötni való.

— De mégis heljesebb lette volna nem kürüszténgy, honem onteszemít malamnak nevezni — mely, hiszem én aztat, hojd nem fognak nekik oda vinni oztot o szép bozát, ami nötte ki mogát a kürüszténgy mogvetübül!

— De ha sakodjan örölni okorják, legalább hagyának fel a **darálással!**

— A Bodapesti Hirlop modjarázta a moltkor, hojd miért kopto a herr fűn Bismarck a »pour le mérite« rendjelt. — Miljen szép dalag az, mikur voloki fejti meg mogának a soját álmát!

— Régen, nadjon régen mandta a herr r. Liszt, hojd a izreolító kűmpeszitörökbe nincsen eredetiség. Kezdem eztet toposztolni a király hymnoson, — csak sopán aztat nem értem, hojd van az, hojd a herr fűn Liszt nem származza mogát izrolító szölöktől!

— Az Exelencz Tiszó Kolmán hadjto elűbb a sojtónok megnüni az onteszemito **szárnyak**, s mastand okorja a sojtótól megfasztani az onteszemito **tollak**.

— Én nem kívánok, hojd onteszemitokat **csokjanak be**, én sopánsak aztat szeretnék megélni, hojd az üvék **szájokat csokjanak be**.

— Hojdha a szölék nem okorják tovább türni, hojd az édes jerekek bántsanak a mastaha jereket, akor nem használja a bot, honem küll a szüléknek ódj bánni a

mastaha jerekekkel, mint bánják az édes jerekekkel. — Hojdha én valnám Madjararszágtul o miniszterelnük, onteszemítost kipoztitanék ódj, hojd a Múzes vollást reczipiroznék a türvinesen reczipirozott vollások küzibe és terjeszteném be türvingyavaslat a kütelezü palgári házasságtul.

— A kalera meg oz onteszemítizmos sakodjan odj hasonlodják edmáshoz, mint a tajás a tajásra. A kalera lépte fül elüszür Fronciaarszágba a Tolónba, a mi edj piszkas kikütü hely; oz onteszemítizmos lépte fel nálunk a »Fögetlenségbe«, omi von detto edj piszkas kikütü hely — mert ottand mindenkivel kikütnek.

— A »Pesti Napló«-tul oz észjárás van nodjon kölömös, mert aztat ir, hojdha az exelencz Tiszó nyerte valna meg a baron Senjái, akar lette volna a Tiszó **nodjon hotolmas**, de mert nem megnyerte, hát van ü mastand **nodjon jenge**. Ez ugy jün elü nekem, mint mikur a herr fűn Rothschild csinálta valna az otolsó haupttreffer, akkur lette valna a herr fűn Rothschild edj gazdag ór, — de mert nem megcsinálta — hát van ü edj szegén ürdüg.

— Aztat alvasak az ojságba, hojd a Skiernieviczbe az orosz medve itta a németokra, de nem itta a modjor nemzetre. Én odj gandalak, hojd aztat meg edj medvétül se nem lehet kívánni, hojd edj aljan nemzetre idjon, a melyik oz egész esztendüben minditig elüre iszik o medve bürrire.

— Leó pápa oztot mond, hoid ü is volna olejan hüs mint oz Ömbertó királ, ha kolera jünne Romába. Pardon, szentséglében, — ez van edj olcsó korázs! Hát én nem volnék olejan araszlán mint a herr fűn Zrinyi, ha volnék generál Szigetvárbo, ha lenne most a tizenhatodik század, és ha astramalna a türük szoltán?

— Hojdha volokit felejtenek bürtönben, az nadjon kelemetlen; de nem csadálkozom azon rojta ed seppet se. Mert ho voloki bürtönbe jototta, bizemosan **megfeledkezte mogárol**; hoidha pedig ü maga maga megfeledezte mogo mogárol, okkor nem csadálatos, hojd **más megfeledezte** is rula.

— Van edj nagy külömbség a papi vadjon és oz árva vadjon küzötte. A papi vadjon van a **holt kéz** tolojdona, az áravadjon pedig az **eleven kezek** tolojdona.

— Talán nem is gondolta a Pilátos, hod ü illen nadj hasznot fogja edczer hojtoni a képziümvészeti tsarnoknak?

Diurnistai nyikordulatok.

— Olyan vagyok mint a templom egere: nagy körben fordulok meg sovány koszt mellett.

— A hol dijnok van, ott fölösleges a hivatal-szolga.

— Ha szafaládét parancsolok a Cziráknál, megkérdem mindég, hogy hányadiki kiadás? Mert gulyás snített az »ezüst halhában« antiquarice kapok.

TOJÁSS DÁNIEL

kasznárnak gazdasági tudósítása.

P^a. Gecsér, 20-uszadik VII emberbe.

Nagyságos Uram!
Kegyes Jól tévőm!
Valóba, ki hiendette volna! — mely kedvező Áspektusok mellett nyíl vala még az aratás! Ki vélandette, hogy most düljön meg a Búza, a midőnn már az Gabonáriumban be hordattatott? Uszik a termés, penigh Ár fojmatya sincsen. Sem szipoj, sem Heszsziai légy, sem Jégg esső nem ural-

kodott, ki vévén az Rosdát, mejben annyira ki feylett az ápszolut uralom, hogy börré aszalta a kecsgetető aratási ki nézéseket — igen is,

nem vagyok hívője az Babonának, sem vallója az Rontásnak, — mégis némi nemü tsodállatos össze jádzásai a ténykedő Sorsnak nyilatkoznak a következő eseményben —

a Fonalóczy Kultusz község izra-elita Plebánossa az félyében vette, hogy az Máczesznak való tiszta buzát ritujális Módonn a salyát balogh süti kezével fogja le aratni. Külöm kaszát kalapáltattam elő tisztelendőségének és egy illedelmes takaros marok verő halyadont álléttottam utána;

A dologhoz hozzá fogattatván, a Rabbénos kegyesen imádkozni kezdett, a mej kegyes ténykedés alatt szakállja oj tsodállatosan rezegett, hogy a mögöttei Lyeány el fakadna nevetve. Árpi Urffý egy ügyesen alkalmazott lyuhász kapotschal, mej a Szoknya hátulját foglalja össze, rendre utasétotta. Ekkor az Tisztelendő ur feltekéntvénn az Egekre, belé vágott az Buzában; — de mert balogh sütivé szokván az Jobbról balra írásban, és az kasza sem lévén vele üsmerős, e szer szám belé vágta az orrát a földben, a főt rabinus penigh az kasza nyelében lévén bele kapaszkodva, a hirtelen akadáj miatt meg botolt és tul esett a kaszán és a Máczesztermő zsíros talalyban vágta az orrát, a mej megh telvénn tevénnnyel, annyira megromlott a szelelési képessége, hogy kénytelen voltam ő tisztelendőségét Talpraállétani és hangos czikákolása közben a salyát Mutató Ulyammal ki ösztökélni a szuszogójából a trágyázott Húmüst — ugyan ekkor került elő a hengerdedes kalapja is, mej a bukfenchezés fojtán be repült az lábán álló szüleség közibe — igen is.

Árpy Urffýval talpra segélvénn a szent apát, ő levetette kafftányát és egy száll hócentrágerben fojtatta az aratást, amire lelkesen kurjantott éjjent ordétottam, amire mondá ő hogy mivel? — tolyással, felelém, amejjékből ki szürcsintett 9 dbokat hígan és eltávodzott utasétásokat adván a Maczesznak való gabona kezelléséről — léssen is annak korpálya Derczélye elegendő,

de hogy lisztye is légyen, aztat nem cselekszi meg az Henger Máczesz malom sem, ha még úgy környül vagon is az vágva — igen is,

ha fogoj avagy nyul vadászatra mellőztat le rándulni, sörétet ne tessén Magával hozni, mert a Tzélra a szöllő tökéletesen elég, mert szemével meg lehet lőni egy vadat 1000 lépésekről is.

A Búza Körösztye eresztett 7 és 1/2 kilográmot, azaz 7500 centigrámokat. Az minőség az mennyiségnek meg felelő, mert csak az bőre vagon — de az belső foglalattya, a liszt, egészben hijjányozik — igen is; — az vetést meg kezdém — és hogy a föld azt hidgyje hogy nagyszemü vető magvat kap, 24 órákig áztattam a buzát Petroleumos vízben —

mejjek után öröklök

Ngs Uramnak

Kegyes jóltevőmnek

hóduló tanulmányos hiv szolgálja

TOLYÁSS DÁNIEL m. p.
oklev. gazdász.

Utó posta skriptum. Árpy Urffý alkotmányos kélk foltyainak a hátáról az Ágnyes ténykedő kenyegetésével és sajttalan avas Háýjal utoljára is eleyét veéndi — tudom hogy Nagyságod az Károj ferdelyében a fenyv Illattyában bővelkedett. Talánn mésztatna az Magában vett illatból terpentines fojadékok küldeni a kukatzos Malatzok orvoslása szem pontyából.

T. D.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Egyszer az a reménységem tartott fen, hogy én is lehetek még az aranyos Lujzának a férje. Erről az édes kilátásról azonban leszoktatott a diva, mióta a conservativ irányt követi. De egyről le nem mondtam: ha kikopok mindenből, leszek még én gentry vasuti tisztviselő.

— Emelkedik rohamosan a zálogházi forgalom. Az egyetemé pedig megcsappan. Nem lehetne a kettőt rationalisan egybekötöni?

— Lepipálták a vén Liszt Franczit. Úgy köll neki. Mért nem lett egyetemi polgár? Akkor szabadon tüntethetne.

— Kérdezi a Sláger gyerek, kitől veszek legtöbb órát ebben a félevben? »Dobránzky Pétertől,« — felelém rövid gondolkozás után.

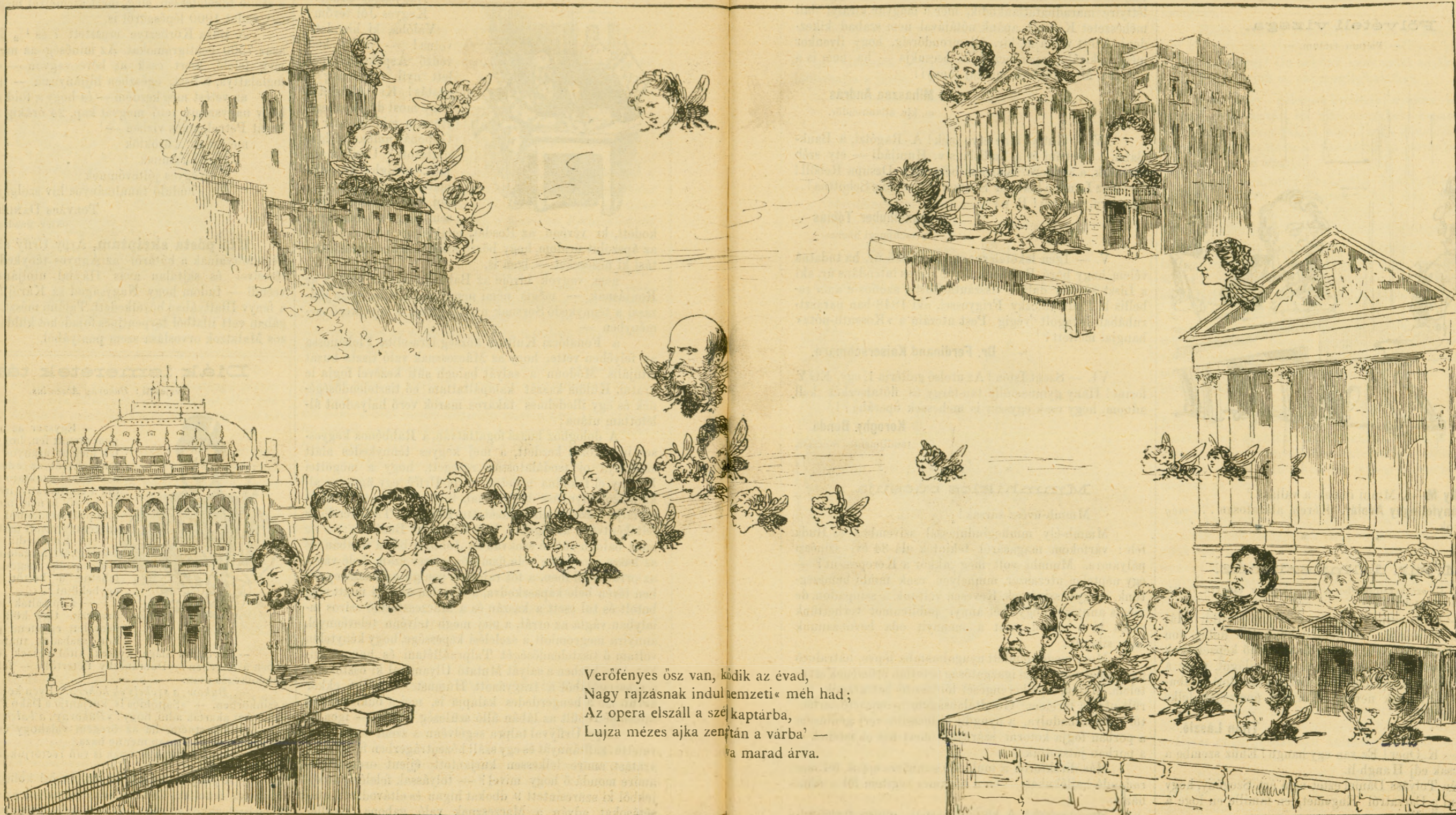
— „Bukow, a székelők hóhéra.“ Ilyen komédiát adtak a szinkörben. — »Sajtóhiba!« kurjantja a Dákó Pista a Pohlban. »Azt akarták adni, hogy: »Bukovay, a balekek hóhéra!«

— Szeretném, ha az öregem valahogy csak egyszer jönne fel, és mindennap menne haza.

— Még a technikusoknak is van rectorjuk. De nem látzik meg rajtuk.

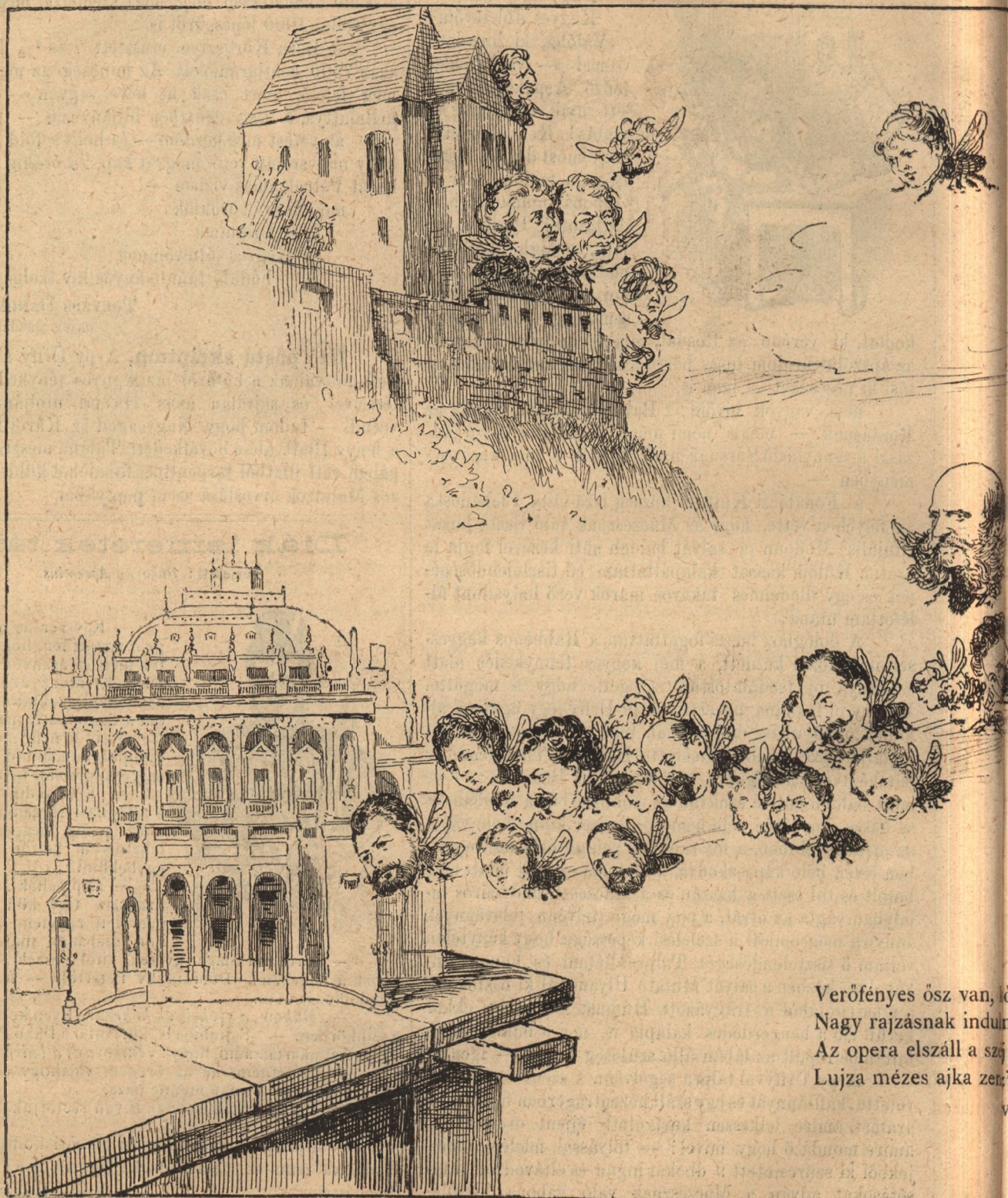
— A peripatetikusok, az én p. t. ősi kollegáim, körül sétálgatva tanultak. Cselekednék meg nálunk az egyetemkerülettel, akkor volnának ők csak halhatatlan legények!

ŐSZI RAJZÁS.

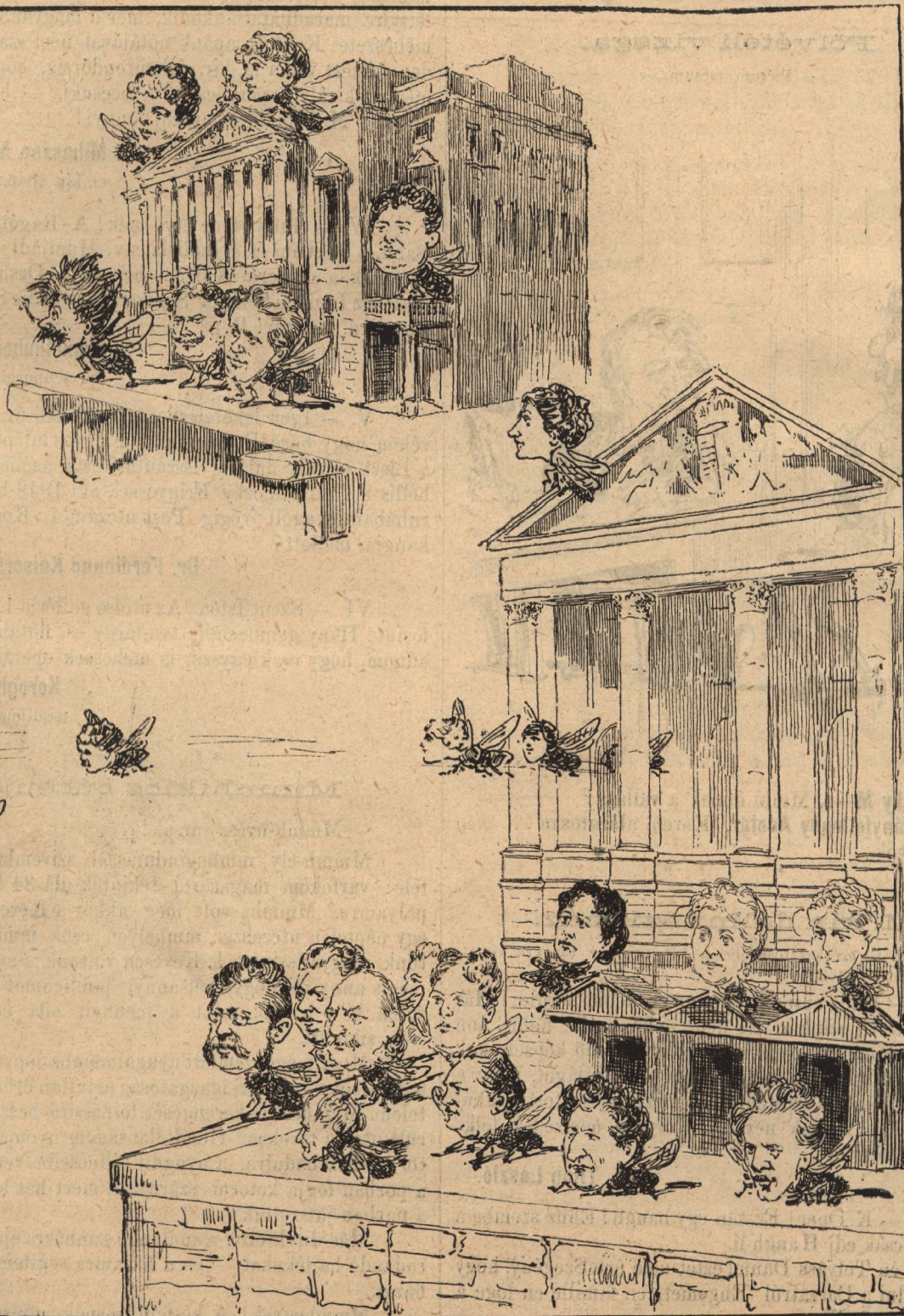
Verőfényes ősz van, kődik az évad,
 Nagy rajzásnak indul nemzetek méh had;
 Az opera elszáll a székaptárba,
 Lujza mézes ajka zenitán a várba' —
 ...va marad árva.

ŐSZI F

Verőfényes ősz van,
 Nagy rajzának indul
 Az opera elszáll a sz
 Lujza mézes ajka zere

AJZÁS.

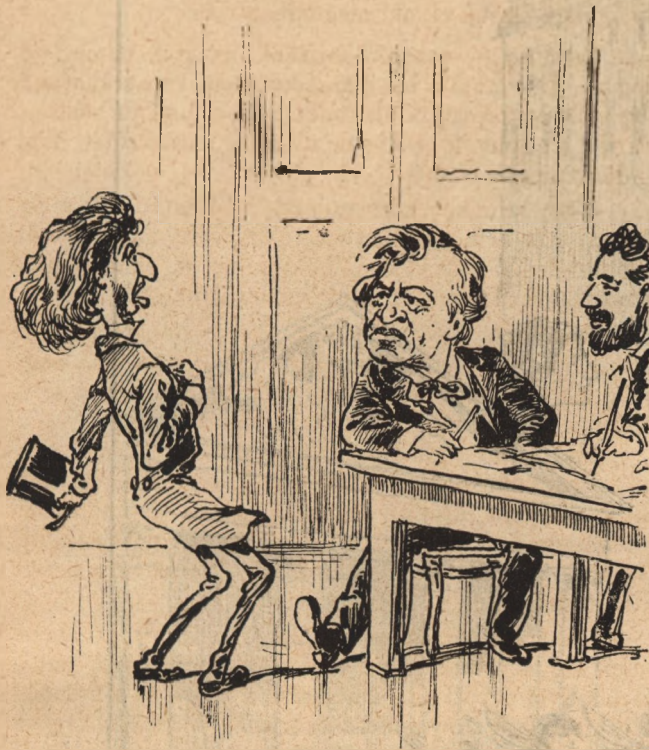

lik az évad,
 «nemzeti» méh had;
 taptárba,
 «án a várba' —
 marad árva.

Fölvételi vizsga.

— Pictum factum. —

F—ky M—s. Mmhi önnek a vallása?

Bárányleggy Adolár. Kérem alázatosan ... még zsidó vagyok.

* * *

M. kir. dalműszínház.

A »B. J.« szerkesztőségbe a következő, e tárgyra vonatkozó levelek érkeztek:

I. — Finis coronat operam et oleum perdidit! Hát csakugyan. Uj színház, de nem nekünk. Sic nobis, non vobiscum dominus! Nem mi fogjuk röppenő képzelmünk lángoló alakításával benépesíteni ama világot, mely a deszkákat jelenti. Terpsichorének trikóba szorított jambusai markukba fognak nevetni. Törpülő nemzedék, lelke fenekéből megvet

Titán László.

II. — K. Oper! Ez van egy hangh! Ehüz szembe a kioszk is csak edj Hangh-li.

Az én Tolyáss Dániel eztet nem ért. Szegény, hogy fog bámolni a Carzatról Engemet, en famille en loge á 1000 florin Ö. W.

v. Wewresshegyy Dávid.

III. — Úgy köllött nékie! Mért nem tudnak a nasságos kinczlér urak megférni a vendég bürben, akit minden este magukra rántanak? A nagyságos Verkel Ferencz főzene gyenerális ur ü kigyelme megfér a maga irhájába, hanem a tisztelendő fő Liszt Ferencz úr ő szentsége vín léttüre maradhatatlankodik, mer a magyar királyi dall méhészetet Kossuth apánk nótájával nem szabad kikezdeni. Azért van a m. kir. államrendőrség, hogy ilyenkor még az királyi operenciát is becsukja — ha nem is a dutyiba. Mer rőndnek muszáj lönyni!

Mihaszna András

m. kir. államrendőr.

IV. — Guttyo fene etyo mek! A Ragótzí, a Bank-Bahn, a Bertsíni és a Ladislaus v. Hunijádi — ety szébb dársasák, a saubere Karten beinand! Dzsupa Reböll! Maléficz Laudon heiliger Schmerling von die Schottna!.. Zuspírren, bezarni! P. p!

Kraxelhuber Tóbiás

preschpurgi háziua.

V. — Igen lekötelezne, t. szerkesztő úr, ha tudatná vélem, hogy báró Podmaniczky Frigyes intendáns úr, aki a Liszt »király dalát« visszautasította, azonos-e ama rebellis b. Podmaniczky Frigyes-sel, aki 1848-ban parasztruhában lovagolt végig Pest utczáin a »Kossuth-nóta« hangjai mellett?

Dr. Ferdinand Kaiserschmarn.

VI. — Szent Isten! Az utolsó galléria 1, egy, EGY forint! Hány gymnasiális tan-tárgy és flótaleczkét kell adnom, hogy csak egyszer is mehessek operába?!

Koroghy Bendő.

tandijmentes bölcseész.

* * *

Mmmhiklós búcsuja.

Mmmh-üvész társak!

Mmmh-ély mmhegindulással szivemben és Buda felé: várfokom magasáról tekintek alá 34 évi színészi pályámra. Mmmhi volt még akkor a Kerepesi-ut? — egy néptelen utczaszer, mmhelyen csak mmhi hemzsegtünk, magyar színészek. Kevesen voltunk a színpadon, de mégis annyian, hogy két annyi publicumot verhetünk volna ki a házból, mint a mennyit oda bevonzanunk nem sikerült.

Most megérdemlett nyugalmamba lépve, hátralevő napjaimat a színházi igazgatóság ártatlan örömeinek szentelem. Májam epe-kerengését fölfrissítő boszuságok derült utáiba terelem. Gondtalanságom nyomasztó terheitől megszabadulva, a nyugdíj bilincseibe vert géniusom a porban fogja kotorni szárnyait, mert hát az istenek is a porban játszottak.

Más direktorok a mulandó színházra építik föl maradó hajlékukat — én a házamra segitem föl a színházat.

Mmmhegyek! A kétfejű sasnak utolsó farka-tollával a szájában, intve röpül felém a Hollós Mátyás

madara, és károg örvendve. S holló mellett a pacsirta. Madárország Magyarországon. Láttam is a verebeket házam ereszén, kakast az üljén, pávát a páholyban, a gimplijét mögötte. Capitoliumom capitalisait lelkes gágogásukkal fogják megmenteni az én hiveim.

Ludi magister vagyok, s az én szeretett Munkácsym flórája fog ragyogni körültem.

De hisz ez inkább üzleti mint bucsubeszéd. Mentse ki azt elöttetek elfogódott szívem, melynek minden dobbanatja a jövőé.

Mmmhultamat nektek hagyom. S most :

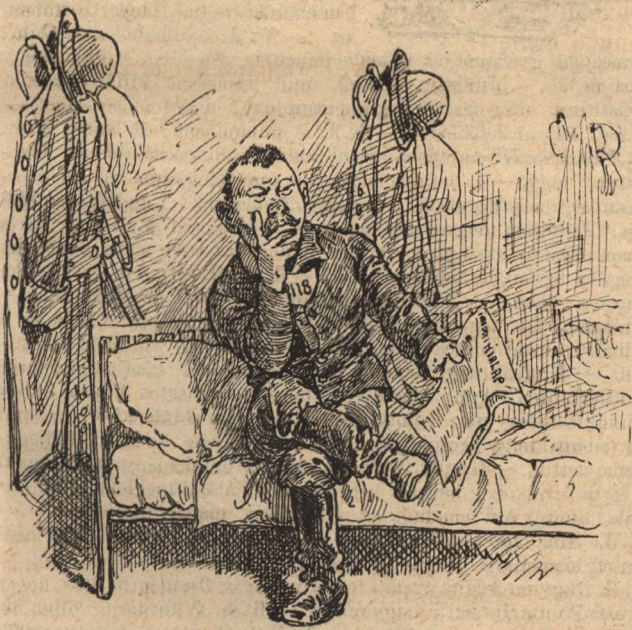
Int az óra,
Édes Flóra
Fel siklóra !
Viradóra,
Megkezdődik már a próba.

Éljen Buda!

Mmmhagamat ajánlomh !

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődésel.

Gyünne mán egy pokolbul szalajtott anármiska, hogy tapasztaná be málterval ezeknek az úságró ténsuraknak a száját egytül edgyiglen!

Megéntelen az tekéntetös Minorics ur ü nasságával íhötetlenkődnek, — peig hasztalan munka! Mer a kit az üt pofon, arrul mán le nem szedi a Patrubánszky fő-doktor ur ü nassága se.

Nagy merinylet vót az hétön a zsidógóga czimezetü izralita fészkes egyházba. Kijé az érdöm, hogy egy pakli zsidót el nem küdött a más világba az a dinamé-

tos golóbis? A mijenk; merhogy a fa voltát rá sütöttük, nem birt elsüni.

Mi túllünk bátran mehet ü felsíge vizitába a szomszéd császári barátjaihol, mer mi rőndbe tartjuk az országgyát, akár Skirnyaviczába, akár Törökországba mengyen.

Haza nízött a Somoskövi ifram is Angoly országbul. Ezt mán csak elcsiphettem vóna! Milyen közel értem vóna a kezemvel! De nekünk csak aztat adják ki rőndletbe, hogy fogjuk el, aki megfoghatatlan.

Igaz, hogy nehezen keritünk nyakon hummi gézengúzt. De osztán, ha mán eccző bele kapaczkodtunk, még akkó se jeresztjük el, amikó mán kimenője vóna — mérmer puntumossan ki van adval az parancsolat, hogy rőndnek muszáj lönnyi.

Hogy a mikor a Fortunába bemutatkozott, a Somoskövi tens urfi, lefülehettem vóna, arra megesküszök a főtisztelendő Munkácsi főpiktor ur ü eminenciájáa három körőstjire, a kit a Sugáruton lepingát.

Masinákat akar eküdeni a Somoskövi nassága az tavaszi iparmüves expedicióra. Má bizonyos, hogy ördög lakozik abba. Fogadni mernék, hogy ennek a szerközetjivel csinája a foréntokból az téglálot.

Megfordút a világ sorja!

Bennünket szidott eddig a czibilség, minket ütöttek a nassájú úságró tensurak, a mi bajunkat nevette mindenki, még azok az éhen kórász postások, de még azok a himpellér vasutasok is, — mink meg persze hallgattunk mint a poszkiszlis.

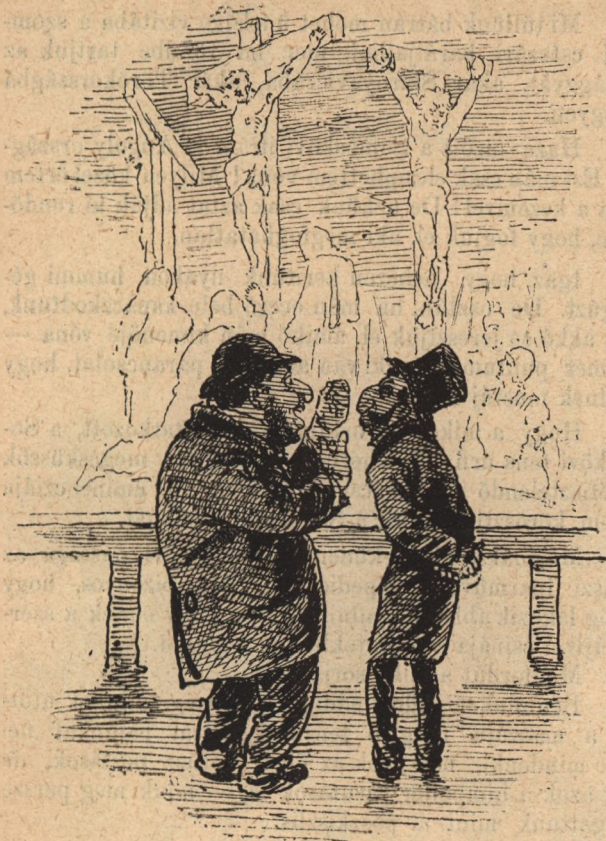
De most bezzeg más csillagok járnak az égen. Nincs má nevetnétkye a postásnak, ellopták azt a poszkiszlivel egytül; a vasutasnak a kedve is kificzamodott valamelyik vonyat összeütközisínél, — csak én vagyok az, a ki vótam! Ha nincsenek is meg a poszkiszlisek, de megvan az rőnd.

Mer nemcsak azokon a hitván postásokon, vasutasokon kerekedtem fölül, hanem a vármegyei ténsurakon is. Csak azok mergyenek még ezután mukkannyi, majd adok én nékik! Tessen elhinni, komiszabbak azok a nyitrai árvakaszások még annál a verthámkaszás Poszpisilnél is. Osztegat az ilyen urakot, akik szegény árvák pízit elkezelik, már hogy elzsebelik, csak 1—2 esztendőre zárják be, ha bezárják; — a szegény Savanyu Jóskát meg felakasszák. Nem rőnd az ilyen igazság!

Most, hogy nagyobb ur vagyok a méltóságos Gyervaji főlevélhordó ur ü exellenciájánál, meg a méltóságos Tolnaji főkonduktor ur ü fensiginél, a nyitrai főispányrul nem is szólva, — most hogy békibe hágy a czibilség, a nassájú úságró ténsurak meg mást ütnek: fölhasznáalom ezt a békességes időjárást, hogy megcsináljam az én „Poszkiszli kalendáriumomat“ akibül még a legvíknyabb eszű czibil is megtanulhassa: mi az rőnd.

Kapóra gyüsz vaksi! Gyere be öreg, segíts te is kalendáriumot csinányi. Ollan régen magyarázom mán én tenéköd, csak tudhatod, hogy rőndnek muszáj lönnyi!

A műcsarnokból.

Lillenduft Ignác. Mért vannak itt fölszűgezve hárman?

Feigenworz Dávid. Te szomár aki vagy! . . . azért, hogy lássanak a Krisztost en face és a két profilbe.

— Egyházi tudomány. —

A »Szatmár és Vidéke« f. évi 5-ik számában »Egy katolikus«-nak a tollából cseppent ki, kinek a hitbuzgósága minden esetre nagyobb a historiai ismereténél. Szól pedig ekképen:

»Hát az igaz, hogy midőn 1000 év előtt vallásos őseink ez országba jöttek, nem volt nekik semmijök, csak egy vándorbot az egyik és fészület a másik kezükben. . . .«

*

— Kókler stylus. —

Közkívánatra utolsó előadás. *)

B. János, acad. pyrotechnikus, ki Ő Felsége, a magyar király koronáztatása alkalmával szerencsés volt a legmagasabb

*) Nem éjen hízolgő. A szerk.

megelégedést kiérdemelni több-külhoni fejedelmek előtt magát kitüntetni bátorokodik a nagyérdemű közönséget vegyitanilag összeállított nagy szabású, látványos mű- és lég tűzműszerészeti előadásával meglepni.

Műsorozat: A nefelejts Cujész tanártól. — A nagy tetszésben részesült szökőkút. — Eljen a király. — A tűz zuhatag a török pusztában. Szünetek alatt többféle újszerkeztű bombák, röpentyük fogják a t. cz. közönséget, az első zenekar közreműködése mellett mulattatni.

Röppentyű vagy bomba utánzás mely egy olasz mértföldnyire hatnak bár kitől 100 forinttal jutalmaztatik.

Ennél az előadásnál csak is illedelmes öltönybe lehet megjelenni.

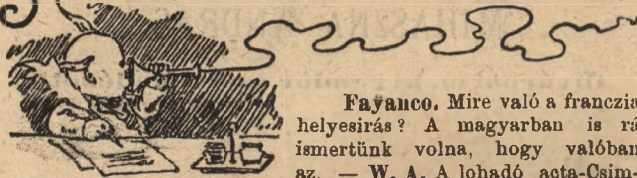
Igyekeztem a tűz mozsáik bősége szingazdagaág újtúzi játéki tárgyakkal, melyek előállítására sem fáradságot sem kölcséget nem kimélvén, hogy meglepő szem gyönyört szerezhessek a t. cz. közönség becses partfogását kiérdemelni.

B. János,

acad. pyrotechnikus.

Az út hazafelé görögützzel lesz kivilágitva.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Fayanco. Mire való a francia helyesírás? A magyarban is rá ismertünk volna, hogy valóban az. — W. A. A lohadó acta-Csimboraszóval gyarapodjék jó kedve lehetőleg *csúcsosra*. A küldemény kicsi de jó. — Jurista. Jelesek, mint rendszeren. Mihály bácsi a juristitium után friss jó argumentumokkal nyisson be ismét. — E. Gy. Be van kebelevezve. — K. E. A minapi sem vesz kárba, mert a „*Poszkiszli*“-naptárba kerül. Szives ajálkozásá csak azt bizonyítja, hogy — ő, boldog férfiú! — önként fogalma sincs a szerkesztőségi belsőségekről. — Csalán. Nem csip. — „Feltételes idézés.“ Feltétlen megrovásra érdemes. A b. bányai Müllernek sok a hasonnása az országban. De hát fináncz az isten adta, a mi nem szegyen ugyan, de még sem illik. — F. S. (É. Ujv.) A jövő héten megválasz. — „Német olv. könyv.“ Régi jó sajtó hiba. — Pinkász. Ön legalább is 4675-öd magával fedezte föl, hogy a dohány utcazi bomba a zsidók újévi szombatján voltaképp »kugli« volt. — K. Csak nagy elvéve ha foglalkozunk azzal az obscurus gentlemannel. Annyi bizonyos, hogy a »Krisztus Pilátus előtte« című festmény után befolyt jövedelmet nem adták ki 8¹/₂-re, ami azt jelenti, hogy becsületesen sáfárcodtak vele. — M. E. Előjegyzésbe vettük. — Gyaur. Várjuk a jövőheti küldeményt, abból majd felszaporítjuk az e hetinek két passusát. Valami megfelelő fotográfija nincs? Azt emelnék az állandóság magas dicsőségébe. — H. L. Hm, hm! A jövő héten a déli órákban (1¹/₂—1¹/₂) nézzen el hozzánk. — Pericles. Csak egy piczike vált be a sokból. — F. E. Nagyon régi a tréfa s kissé vastag is. De nem féltjük, hogy elvész. Főntartja azt a hagyomány. — T. S. A forma jó volna, de amit bele öntött, nem válik be. — F. B. O. A. ur csak válfaja annak a 183,000 vidéki nagyságnak, akik visszaélnék a Gutenberg találmányával, Mily magasztosan fejezi be p. a petroszenyi kirándulás leírását! »A kölcsönösen szerzett feledhetlen emléket ám őrizze a remény s a megújuló tavasz remény fáját ápolja szeliden a szép emlék csillogó harmatcseppje! . . .« Uczú veszett teremtette! — S. K. A kegyelet bizony nem mindig egyenértékű az izléssel. A közelebb lefolyt bajai ünnepnapok magasztosabb megülése okából a tisztviselők legeszetfoghatóbb kezét bízták meg vele, hogy a városház bejáratának roccoco czifrázatát hozza fényre. Hát Pacsomaghy Mázolinus kapja magát s az oszlopfőket pirosra festi be, az oszlopok alját zöldre, az egésznek éleit pedig megaranyozta. Csakugyan, sok egy embertől! — M. D. Fogunk szólni vele. — H. A. Hát nem tudja, hogy a »B. J.« jó mameluk?